

Arrest

nr. 285 003 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. WALPOT *loco* advocaat J. SCHELLEMANS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 25 augustus 2020.

1.2. Op 5 januari 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 25 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent een moslim van de soenitische stekking. U bent op 24 april 2004 geboren in Belo, een dorp gelegen in het Qarghayi district van de Afghaanse provincie Laghman. Uw familie is oorspronkelijk van Aminabad dat tevens in Qarghayi district ligt. U ging er tot de achtste graad naar school en zes tot acht jaar naar de madrassa. Daarnaast hielp u uw broer W. in zijn voedingswinkel en uw vader op de landbouwwelden.

Wanneer u tien jaar oud was ging u naar school met uw neefje (de zoon van uw nonkel langs vaderszijde). Hij werd aangereden door een auto en kwam hierbij om het leven. Uw nonkel heeft toen gedreigd u te zullen vermoorden. Sindsdien kijkt hij steeds kwaad naar u en u heeft schrik van hem.

Uw oudere broer R. sloot zich op 1/2/1393 (gregoriaanse kalender: 21 april 2014) aan bij het Afghaanse Nationale Leger en sneuvelde tijdens de strijd in Tagab district van de Kapisa provincie op 14/12/1993 (5 maart 2015). Na de begrafenis van uw broer stuurde uw moeder u naar het huis van uw nonkel langs moederszijde in Mansour Kalay. Uw ouders, jongere broer en zus bleven nog in uw huis wonen. W., uw oudere broer, was vermist sinds de begrafenis van R.. Uw moeder zei dat u nog te jong was om te begrijpen waarom. Uw nonkel, die schooldirecteur was, bracht u altijd met de auto naar school en de madrassa. Hierdoor wist niemand dat u bij uw nonkel leefde.

Wanneer u zes maanden verbleef bij uw nonkel werd uw ouderlijk huis getroffen door een granaatbom. Uw moeder raakte hierbij gewond, maar al uw familieleden overleefden de aanslag. Ze verhuisden nadien naar een huis verderop. Anderhalf jaar later kwam de taliban te weten dat u zich verschool bij uw nonkel langs moederszijde en ook zijn huis werd aangevallen. U was gelukkig op school op dat moment. Wanneer uw nonkel het nieuws vernam, kwam hij u meteen ophalen en bracht u meteen naar een auto die naar Nimruz reed. Hier wachtte uw broer W. u op en u reisde met hem verder. U verliet Afghanistan in mizan 1397 (23 september – 22 oktober 2018). U denkt dat W. in de periode dat u bij uw nonkel verbleef een zeer geheime functie heeft uitgeoefend die niet in goede aarde viel bij de taliban en dat de taliban u daarom nog sterker viseerde om W. onder druk te zetten om zijn job te beëindigen.

In Iran was uw broer even uit de auto gestapt om naar de winkel te gaan. Plots zei de smokkelaar dat er grote haast was om te vertrekken en nadien zag u uw broer niet meer terug. U reisde vervolgens alleen verder. In Griekenland belandde u in de gevangenis. U was er namelijk in een auto-ongeluk terechtgekomen waarbij twee van uw reisgenoten om het leven kwamen. U raakte hierbij ook gewond aan uw been en hoofd. Na twee maanden en 15 dagen in de gevangenis besloot u verder te reizen en u reisde door naar België waar u op 25 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uw vader kreeg na uw vertrek mentale problemen en werd hiervoor behandeld in Pakistan. Hij is intussen terug bij uw familie in Qarghayi. De taliban valt uw familie wel nog geregeld lastig met vragen over u en W..

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw tazakara, uw schoolrapport, medische documenten van uw vader en een enveloppe. U legt tevens de kopieën van de volgende documenten neer: de papieren tazkara's van uw ouders, broers, zussen en de kinderen van uw broer; de e-tazkara's van uw ouders, twee zussen en jongere broer; de eerste pagina van het paspoort van W., documenten in verband met het werk van uw broer; foto's van uw vader en uw broer; een enveloppe. U voegde tevens opmerkingen bij de notities toe via uw advocaat.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige voor een groot deel van de procedure, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er

bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo vreest u **vooreerst** vervolging omwille van **de profielen van uw broers W. en R.** Wat betreft uw broer W. slaagde u er echter niet in om het CGVS ervan te overtuigen dat hij **over enig profiel zou beschikken dat hem in een slecht daglicht zou kunnen brengen bij de taliban**. U kon over dit vermeende profiel immers nagenoeg geen informatie geven. U verschuilde zich hierbij achter de bewering dat de functie van W. danig geheim was dat niemand mocht weten wat hij juist deed (CGVS p.16-17). U reisde echter nog met uw broer naar Iran en er kan dan ook verwacht worden dat u het met hem gehad heeft over de reden van jullie vertrek en zijn verblijfplaats en activiteiten voor de afgelopen twee jaar (CGVS p.16-17). Hiermee geconfronteerd gaf u simpelweg aan dat over sommige functies niets mag verteld worden (CGVS p.17). Deze verklaring kan nog enigszins gevolgd worden als uw broer zich nog in Afghanistan zou bevinden, maar u laat het na om te verklaren waarom uw broer u dit niet in Iran vertelde. U legt overigens geen enkel begin van bewijs neer dat het profiel van uw broer kan staven. U legt hieromtrent enkel de kopie van de New Kabul Bankkaart neer waarop de namen W. en R. vermeld worden en die de foto van uw broer W. bevat. Volgens u werd deze kaart na het overlijden van R. overgedragen naar uw broer W. (CGVS p.12). Hierbij dient erop gewezen te worden dat u slechts een slechte kopie van deze kaart neerlegt die eenvoudig kan gemanipuleerd worden met het nodige knip- en plakwerk. De foto op deze kaart is bovendien zeer vaag en kan niet gelinkt worden aan de foto van uw broer W.. De kaart heeft dan ook nagenoeg geen bewijswaarde. Bovendien is het vreemd dat op de door u neergelegde kaart simpelweg "R. – W." staat. Dat een dergelijk officieel document twee veel voorkomende Afghaanse voornamen bevat is immers op zijn minst opmerkelijk te noemen. Tot slot kan worden opgemerkt dat W. mogelijks de financiën van R. heeft moeten regelen na diens overlijden. Dat uw broer gebruik kon maken van diens bankkaart wijst dus geenszins op enige verdachte professionele activiteit van W.. Voorts dient erop gewezen te worden dat W. niet over een specifiek profiel beschikte dat snel geselecteerd zou worden voor een topgeheime functie in het Afghaanse staatsapparaat. U verklaarde immers dat hij simpelweg een voedingswinkel uitbaatte in uw herkomstregio (CGVS p.7). U slaagde er zo noch aan de hand van context, documenten of verklaringen het vermeende geheime profiel van uw broer op enige wijze aannemelijk te maken.

Het CGVS wenst voorts op te merken dat het niet betwijfeld dat **R. een korte militaire carrière had en hierbij om het leven kwam**. Uw broer sneuvelde echter reeds op 14/12/1393 (5 maart 2015) en u leefde **nadien nog twee jaar in Afghanistan zonder geloofwaardige problemen**. Hierbij slaagde u er allereerst niet in om te verklaren waarom u en uw familieleden danig gevisieerd werden **na** het overlijden van uw broer. Het is immers gekend dat de taliban personen die voor het Afghaanse Nationale Leger werken onder druk zetten door hun familieleden te viseren. In uw situatie blijkt evenwel dat de vervolging slechts startte na het overlijden van uw broer waardoor de motivatie voor de taliban om u en uw familieleden te viseren wegviel. U werd herhaaldelijk geconfronteerd met deze vaststelling, maar slaagde er geenszins in om hier een verklaring voor te bieden (CGVS p.17). Afhankelijk reageerde u ontwijkend, vervolgens verwees u opnieuw naar het militaire profiel van R. en uiteindelijk begon u te verwijzen naar het profiel van W. (CGVS p.17). Dit laatste profiel heeft u evenwel geenszins aannemelijk kunnen maken. U laat het zo ook na om een verklaring te bieden waarom de taliban u en uw familieleden viseerden. Hierbij is het overigens opvallend dat de aanvallen zich over een periode van twee jaar afspeelden. Indien de taliban repercussies wou uiten omwille van bepaalde handelingen van R. zou immers aangenomen kunnen worden dat de taliban hier niet eerst zes maanden en vervolgens nog eens anderhalf jaar mee zou wachten.

Voorts is het bijzonder opmerkelijk dat u zich gedurende twee jaar zou kunnen verschuilen bij uw nonkel langs moederszijde en dat de taliban hier niet van op de hoogte zou zijn.

U leefde hier immers geen verdoken bestaan en ging nog naar school (CGVS p.18). Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat uw nonkel u telkens met de auto vervoerde naar de school zodat niemand u kon zien (CGVS p.18). Deze verklaring kan allesbehalve volstaan. Zelfs in de hypothese dat niemand u

ooit had zien zitten in deze auto, ging u naar een school met verschillende leerlingen en leerkrachten. Indien de taliban hun peilen werkelijk op u hadden gericht, hadden ze u dus sneller kunnen traceren dan de twee jaar die ze hiervoor volgens u nodig hadden.

U legt hierbij daarenboven tegenstrijdige verklaringen af over het aantal aanvallen door de taliban. Tijdens uw vrij relaas vermeldde u immers slechts twee aanvallen: een aanslag op uw ouderlijk huis en een aanval op het huis van uw nonkel (CGVS p.14-15). U kreeg hierbij uitgebreid de kans om uw **volledige** asielaanvraag uiteen te zetten. Later in het persoonlijk onderhoud gaf u evenwel plots aan dat er nog een derde aanval plaats vond op een ander huis van uw familie (CGVS p.18). Hierbij is het toch minstens opvallend te noemen dat u een dergelijk essentieel element niet spontaan zou vermelden.

U slaagde er bovendien niet in om uw verklaringen te staven aan de hand van foto's en documenten. U geeft nochtans aan dat uw familie slachtoffer werd van drie aanvallen, waaronder een aanslag met een granaatbom (CGVS p.11, 14, 18). Indien deze verklaringen oprecht zouden zijn, zou het nochtans niet moeilijk moeten zijn om deze beweringen te staven. Zo verklaart u dat uw huis werd aangevallen met een granaatbom en dat uw moeder hierbij verwond raakte (CGVS p.11, 14). U legt evenwel geen foto's neer van de schade, de herstelwerken of documenten van de medische behandeling van uw moeder. U gaf hierbij zelfs aan dat u aangiftes heeft gedaan bij de overheid, maar dat ze telkens niets konden doen (CGVS p.18). Er kan dan ook verwacht worden dat u hiervan enig bewijs neerlegt, in casu quod non.

Hierbij is het tot slot opvallend dat u verklaart dat de taliban aanvallen uitvoerden op uw ouderlijk huis, een ander huis van de familie en het huis van uw nonkel langs moederszijde (CGVS p.18). De taliban leek zich dan ook op uw volledige familie te richten. In dit kader is het dan ook bijzonder opvallend dat enkel u en W. Afghanistan zijn moeten ontvluchten. Hierbij is het nog opvallender dat de taliban uw familie na uw vertrek niet meer heeft aangevallen. U vermeldt wel de keren dat de taliban uw vader nog aansprak, maar u maakt hierbij geen melding van grote acties van de taliban (CGVS p.17). U gevraagd of de taliban uw nonkel langs moederszijde nog benaderde na uw vertrek moest u dan weer het antwoord schuldig blijven (CGVS p.17). Er zou nochtans verwacht kunnen worden dat u zich minstens geïnformeerd zou hebben naar het welzijn van uw familie nadat er verschillende aanslagen op hen plaatsvonden, in casu quod non. Gezien uw verklaringen wenst u te laten uitschijnen dat u en W. de enige familieleden waren die door de taliban bedreigd werden. U laat hierbij evenwel na aan te tonen waarom de taliban het op u en W. gericht zouden hebben.

Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de vervolging die u zou gekend hebben door de taliban. Aangezien u nooit geloofwaardige problemen kende omwille van het profiel van R. maakt u eveneens niet aannemelijk dat u hierdoor in de toekomst alsnog problemen door zou kennen.

U vreest **ten tweede** vervolging door uw nonkel langs vaderszijde omwille van **de dood van uw neefje in een auto-ongeluk**. U heeft het CGVS evenwel niet kunnen overtuigen dat u een vrees heeft ten opzichte van deze nonkel langs vaderszijde. Vooreerst was u tien jaar toen dit ongeluk plaatsvond en trof u geen schuld aan zijn overlijden (CGVS p.16). Het is dan ook niet geheel duidelijk waarom uw nonkel wrok zou koesteren jegens u. Bovendien leefde u nog meerdere jaren in Afghanistan na dit ongeluk, in de buurt van uw nonkel langs vaderszijde. Indien hij werkelijk uit was op wraak, had hij die dan ook al lang kunnen volbrengen (CGVS p.16). U gevraagd of u denkt dat uw nonkel u iets aan zou doen, kwam u niet verder dan de boodschap dat u wel schrik had gekregen (CGVS p.16). U baseert zich hiervoor dan ook op zeer vage hypothesen en laat het na om uw vrees voor deze nonkel op enige wijze te concretiseren of aannemelijk te maken.

Het CGVS wenst **ten derde** op te merken dat uw verklaring dat u **twee neven heeft die een militaire carrière hadden en gerepatrieerd werden naar de VS en een nonkel heeft die werkte als schooldirecteur** onvoldoende zijn om een vrees bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofd aannemelijk te maken. Wat betreft uw nonkel dient te worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat hij omwille van zijn functie nooit problemen kende met de taliban (CGVS p.11). Het is dan ook niet aannemelijk dat u hierdoor problemen zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan. Wat betreft uw twee neven met een militaire carrière dient te worden opgemerkt dat u deze profielen, noch uw familieband met hen, op enige wijze staakt. U laat ook na aan te tonen dat u louter omwille van het profiel van deze neven problemen zou kennen met de taliban bij een terugkeer naar uw herkomstland.

Ter volledigheid wenst het CGVS nog op te merken dat het auto-ongeval waarin u verzeild raakte in Griekenland, hoewel betreurenswaardig, geen verband houdt met uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS p.15). Wat betreft de psychische problemen waaraan uw vader zou lijden dient te worden

opgemerkt dat u deze geenszins aantoon (CGVS p.13). Uit de documenten die u hieromtrent neerlegt wordt immers geen melding gemaakt van enige psychische stoornis. Bovendien laat u na aan te tonen dat u omwille van eventuele psychische problemen van uw vader niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u op basis van uw asielmotieven noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/>)

[PLib/2021_06 EASO COI Report Afghanistan Security situation.pdf](#), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09 EASO COI Report Afghanistan Security situation update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01 EASO COI Report Afghanistan Country focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden

en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Qarghayi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een

hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020).

Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie eveneens niet ombuigen. Uw tazkara en de tazkara's van uw familie, de eerste bladzijde van het paspoort van W., uw schoolrapport en de enveloppes bewijzen hoogstens uw identiteit en herkomst die niet betwijfeld worden. De documenten betreffen het militaire profiel en overlijden van R. hebben enkel betrekking op zaken die niet in twijfel worden getrokken. De New Kabulbankkaart en de medische documenten van uw vader werden reeds besproken. De opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud betreft enkel een element dat niet betwist wordt in de bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie"), de artikelen 48/3-48/6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna "Kwalificatierichtlijn"), artikel 10 van de Richtlijn 2013/32/EU ('Procedurerichtlijn'), de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op het gebrek aan informatie bekritiseert de handelswijze van verwerende partij, die een weigeringsbeslissing heeft genomen, hoewel er een flagrant gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de evolutie ervan in de nabije toekomst. Verzoeker verwijst naar het standpunt van UNHCR dat het momenteel niet mogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de beschermingsnoden van Afghanen omdat er een gebrek aan voldoende informatie is en naar de rapporten van EASO en EUAA, waarin wordt gewezen op het feit dat er nog veel onzekerheden zijn met betrekking tot de situatie in Afghanistan en de houding van de Taliban nog onvoorspelbaar, bij gebrek aan voldoende betrouwbare objectieve, met inbegrip van niet-Westerse, bronnen. Hij verwijst daarbij ondermeer naar het rapport van Amnesty International, "The rule

of Taliban. A year of violence, impunity and false promises” van augustus 2022, waarin herhaaldelijk het probleem van onder-rapportering wordt aangekaart.

In deze context is het volgens verzoeker onbegrijpelijk dat verwerende partij meent over voldoende informatie te beschikken om een beslissing te kunnen nemen over verzoekers beschermingsnood.

Verzoeker gaat in een tweede onderdeel in op het risico omwille van (toegeschreven) verwestering. Hij wijst er op dat hij 16 jaar oud was toen hij in augustus 2020 in België aankwam en ondertussen meer dan twee jaar in het Westen verblijft. Verzoeker houdt vooreerst een uitvoerig betoog over het begrip verwestering in de Afghaanse context. Hij stelt dat het begrip verwestering kan samengevat worden als enerzijds uiterlijke, waarneembare kenmerken en anderzijds aannemen van een mentaliteit, gewoonten, opvattingen en ideeën die zich uiten in een veranderd gedrag, beïnvloed door de Westerse, Europese cultuur na een (langdurig) verblijf in Europa. Hij verwijst naar arrest nr. 228 243 van 30 oktober 2019 van de Raad waarin wordt erkend dat zelfs indien een verzoeker verklaart dat hij nog steeds gelovig is, dit geen afbreuk doet aan het feit dat hij door de Afghaanse gemeenschap en meer in het bijzonder de Taliban wel degelijk beschouwd kan worden als een afvallige. Er kan volgens verzoeker een onderscheid gemaakt worden tussen daadwerkelijke verwestering en gepercipieerde verwestering. Bij daadwerkelijke ‘verwestering’ bepaalt het Hof van Justitie dat de vrees voor vervolging van de verzoeker gegrond is zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. In geval van gepercipieerde verwestering volstaat het dat de kenmerken van ‘verwestering’ aan de verzoeker worden toegeschreven, zonder dat hij specifieke handelingen stelt die op een mate van ‘verwestering’ wijzen. Het kan gaan over triviale zaken, die worden toegeschreven aan een persoon louter op basis van een veronderstelling als gevolg van een verblijf in het Westen, *in casu* in Europa. De notie van gepercipieerde verwestering is in het geval van verzoeker van belang, zo stelt hij. Vervolgens verwijst verzoeker naar onderzoek van de experte Friederike Stahlman, Afghanistan experte en antropologe, die al jaren onderzoek doet naar de specifieke situatie van Afghanen die uit het Westen terugkeren naar Afghanistan en de basis vormt voor onder meer het OSAR rapport van maart 2021 (Zie OSAR, *Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*, 26 maart 2021; Friederike Stahlmann, *Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans*, Diakonie Deutschland, juni 2021, p. 3-4). Verzoeker betoogt dat uit haar onderzoek blijkt dat Afghaanse onderdanen die na een verblijf uit het buitenland terugkeren eenvoudig als verwesterd kunnen geïdentificeerd worden. De term “*qarb-zadeh*” in het Dari (letterlijk verwesterd) wordt volgens deze experte gebruikt om de spontane herkenning van terugkeerders te beschrijven “...” (OSAR, p. 5-7).

Verzoeker stelt vervolgens dat hij enerzijds vervolging vreest op grond van toegeschreven politieke overtuiging en religie als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van verwestering en dat hij anderzijds een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing als gevolg van complete sociale uitsluiting, stigma en discriminatie. Na een theoretische betoog over de rechtspraak van het ERHM over de vraag hoe ernstig een schending van artikel 3 van het EVRM moet zijn om van vervolging te kunnen spreken en in het bijzonder het arrest Bouyid tegen België van 23 september 2015, waarin het Hof tot de conclusie kwam dat het gebruik door een gezagsdrager van fysieke kracht tegen een individu, zonder dat dit gedrag dit absoluut noodzakelijk maakt, een aantasting inhoudt van de menselijke waardigheid en het hart van de conventie, gaat verzoeker in op het risico bij terugkeer naar Afghanistan.

Hij citeert uit het OSAR rapport van 26 maart 2021 waaruit volgens verzoeker blijkt dat geweld tegen Afghanen die uit het Westen komen niet alleen frequent maar ook voorzienbaar is en zich bijzonder snel voordoet (OSAR, p. 8-9). Verder worden terugkerende Afghanen ook het doelwit van hun familie en de brede Afghaanse bevolking. Zij kunnen ervan beschuldigd worden dat zij ongelovig zijn, waardoor ze gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden en het slachtoffer van soms dodelijk geweld.

Verzoeker citeert vervolgens verschillende passages uit hetzelfde rapport waaruit blijkt dat het loutere contact met Europeanen tot geweld kan leiden, ongeacht de frequentie ervan; het geweld tussen gemeenschappen verhoogt omwille van het ontbreken van lokale betrekkingen en de vijandigheid tegenover terugkeerders; de loutere vlucht uit Afghanistan door de Taliban kan gezien worden als verraad, ongeacht de houding die terugkeerders aannemen tegenover hun beleid; dat ze slachtoffer kunnen worden van intra-familiaal geweld en dat terugkerende Afghanen een hoger risico lopen om gerekruteerd te worden door gewapende groeperingen. Verzoeker haalt ook onderzoek aan van Stahlmann van juni 2021 (Friederike Stahlmann, *Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans* (vertaling: Ervaringen en perspectieven van gedeporteerde Afghanen in de context van de huidige politieke en economische ontwikkelingen in Afghanistan), Diakonie Deutschland, juni 2021), waarin ook melding wordt gemaakt van het risico op geweld dat voortvloeit uit de vaak onbetaalde schulden gemaakt om de reis naar Europa te

financieren en dat de veronderstelling dat terugkeerders uit Europa vermogend zijn, het risico op criminele aanvallen verhoogt.

Vervolgens gaat verzoeker uitvoerig in op de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting in Afghanistan waarvan terugkeerders het slachtoffer kunnen worden en dat volgens verzoeker tot gevolg kan hebben dat zij in een situatie van extreme materiële deprivatie belanden, die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, waardoor aan de minimumgrens van ernst van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet (als equivalent van artikel 3 van het EVRM) voldaan is. Verzoeker verwijst opnieuw naar het reeds geciteerde onderzoek van Stahlmann waarin zij stelde dat teruggestuurde Afghanen geen realistische kans hebben om in hun levensonderhoud te voorzien vanwege sociale uitsluiting en dat voor zij die geen sociaal of familiaal netwerk (meer) hebben, dat permanent in staat en bereid is om hen te ondersteunen, noch de kans om met een visum het land opnieuw te verlaten of de middelen om opnieuw te vluchten, de enige overlevingsstrategie er meestal in bestaat om zich bij gewapende groeperingen of criminele bendes aan te sluiten. Uit haar onderzoek blijkt volgens verzoeker ook dat gedeporteerden vaak uitdrukkelijk worden uitgesloten van sociale netwerken omdat ze hun familie met hun verwachtingen teleurstellen, als 'ongelovigen' of 'verwesterden' gestigmatiseerd worden en zelfs een veiligheidsrisico vormen. Uit het onderzoek van Ceri Oeppen en Nassim Majidi uit 2015 naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat en verwijst ook naar de stigmatisering en sociaal-maatschappelijk isolement van terugkeerders uit het Westen, (ASYLOS, *Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*, augustus 2017, p. 41-46).

Verzoeker meent dat het stigma dat met terugkeer gepaard gaat, in de huidige omstandigheden des pertinent lijkt te zijn nu ervan uitgegaan kan worden dat de door de Taliban volledig gecontroleerde samenleving nog sterker teruggeplooid is op traditionele levens- en zienwijzen. Het is daarom niet uitgesloten dat met dit stigma sociaal maatschappelijke uitsluiting, verregaande discriminatie of zelfs onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing gepaard gaat. Hij meent dat dit minstens verder onderzocht moet worden in het licht van de veranderde omstandigheden.

Verzoeker gaat vervolgens in op de aanwijzingen van de beschermingsnood na de machtsovername door de Taliban. Verzoeker betoogt dat er actueel voldoende aanwijzingen zijn voor een gegronde vervolgingsvrees of het lijden van ernstige schade voor als verwesterd beschouwde personen en verwijst daarvoor onder meer naar UK Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban"*, april 2022, p. 9-10 en wijst er op dat de EUAA in de *"Country Guidance"* van april 2022 besluit dat ondanks de beperkte informatie, er voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de Taliban er een zeer strikte naleving van de sharia op (zullen) nahouden, zoals uit publieke verklaringen van de Taliban blijkt (EUAA *Country Guidance*, p. 81). Hij wijst er verder op dat het beleid van de Taliban er op gericht is economische migratie te tolereren en illegale migratie naar het Westen te bestraffen en dat het nog niet duidelijk is welke straffen de Taliban voorziet voor het overtreden van deze regel, maar dat deze aankondiging verontrustend lijkt voor de terugkeer van personen die het land op illegale wijze verlaten hebben. Verzoeker wijst op drie belangrijke punten in de EUAA *Country Guidance*, met name dat (1) profielen die eerder het doelwit van de Taliban waren, wellicht een verhoogd risicolopen na de machtsovername, gezien op de toegenomen capaciteiten en territoriale controle door de Taliban; (2) het risico op onderrapportering, zeker in meer afgelegen regio's in Afghanistan en (3) het feit perceptie en behandeling door de Taliban van personen die Afghanistan verlaten hebben, onduidelijk blijft. Hij stelt dat volgens de EUAA *"Guidance"* niet alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging hebben maar dat moet worden rekening gehouden met omstandigheden die van invloed zijn op het risico, waaronder de regio van herkomst, en de leeftijd maar wijst er op dat deze analyse zich baseert op het Country of Origin Information rapport dat slechts data tot 8 december 2021 bevat, zodat de richtlijnen van EUAA dus met de nodige voorzichtigheid moeten worden toegepast. Hij wijst er op de bewegingsvrijheid in Afghanistan sterk aan banden is gelegd na de machtsovername door de Taliban en dat de Taliban onvermijdelijk te weten zal komen dat verzoeker in het Westen heeft verbleven. Hij benadrukt dat hij geen paspoort heeft en bij terugkeer op de luchthaven in de kijker zal lopen omdat men exact zal weten van waar hij terugkeert. Verder zal hij verschillende checkpoints moeten passeren op de luchthaven maar ook nadien terwijl landeninformatie melding maakt van onnodig en buitensporig geweld bij controleposten door de autoriteiten. Bovendien wordt dit risico nog vergroot doordat de Taliban een verregaande controle uitvoert op de smartphones van Afghanen waarbij de aanwezigheid van muziek of video's al kan leiden tot pesterijen. Uit een rapport van Amnesty International, *"The rule of the Taliban. A year of violence, impunity and false promises"* van augustus 2022 blijkt dat er doorgedreven controles plaatsvinden en dat de Taliban technische kennis hebben waarbij laptops, sociale media en smartphones worden doorzocht en ze er zelfs in slagen verwijderde video's en foto's terug te vinden (Amnesty International, p. 21). Verder blijkt hieruit dat nieuwkomers in hun regio in de gaten worden gehouden en nieuwe gezichten hierop

aangesproken worden (*idem*, p. 34) en dat de taliban informanten rekruteert die de opdracht hebben om mensen in de gaten te houden, waaronder alle nieuwkomers in een regio (*idem*, p. 34). Hij betoogt vervolgens: *“Deze doorgedreven controles in het algemeen, onder meer van verzoekers originele Taskara, smartphone (waarbij de Taliban ook verwijderde foto’s en video’s kan terugvinden), social media – verzoeker heeft zowel een instagram account als een tiktok account waarop vele filmpjes en foto’s te zien zijn: Verzoekers tiktokaccount is terug te vinden op “...”, verzoekers gebruikers-naam op instagram is “...”, in te geven op volgende link: “...” in combinatie met het feit dat lokale Taliban nieuwe gezichten aan controles onderwerpen én de Taliban informanten rekruteert die onder meer nieuwkomers in de gaten moeten houden, maakt dat verzoeker als terugkeerder niet enkel bij aankomst aan de luchthaven, maar ook op doorreis naar zijn regio van herkomst én in zijn regio van herkomst zelf, een grote kans loopt om negatief in aanraking te komen met de Taliban.”* Hij stelt dat van hem niet kan verwacht worden dat hij de rest van zijn dagen *“the game”* meespeelt zoals in paragraaf 275 van het arrest Sufi en Elmi werd gesteld en dat hij elke vorm van autonomie onderdrukt uit vrees fysiek gestraft te worden, dit zou een ernstige schending van zijn menselijke waardigheid vormen. Verzoeker verwijst ook naar het UNAMA rapport waaruit blijkt dat deviatie van de door de taliban gehanteerde sociale codes actueel resulteert in een onmenselijke en vernederende bestraffing (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan*, 15 augustus 2021- 15 juni 2022, juli 2022) en dat de regelgeving die de taliban daartoe hanteert bijzonder vaag en onvoorspelbaar is, wat volgens UNAMA doelbewust is (UNAMA, p. 22 en 23).

Verzoeker meent verder dat ook dient gekeken te worden naar de houding van de lokale afdeling van de taliban in verzoekers regio van herkomst en van deze van de verschillende checkpoints die verzoeker moet passeren op weg naar zijn regio. Uit het EUAA COI rapport van januari 2022 blijkt immers dat de taliban als organisatie in zekere mate gedecentraliseerd is en het beleid dus niet over het hele land gelijk loopt. Het EUAA COI rapport van augustus 2022 *“Targetting of individuals”* gaat hier dieper op in. Op wettelijk vlak spreken de bronnen over een wettelijke vacuüm waarbij het onduidelijk is welke wetten van toepassing zijn en uiteenlopende toepassing van decreten en richtlijnen die door de taliban worden toegepast en de uitvoering is afhankelijk van de lokale context (EU AA, p. 24-25-). Ook op gerechtelijk vlak blijkt de decentralisatie in Afghanistan waarbij de taliban rechtbanken zitting houden in sommige regio's waar het onduidelijk zou zijn welk rechtssysteem en welke strafmaat wordt toegepast. Het is dus belangrijk te kijken welke taliban factie in verzoekers regio van herkomst de macht heeft en hoe zij de taliban normen interpreteren en toepassen. Hij betoogt dat verder dat het feit dat het Haqqani netwerk bevoegd zowel bevoegd is voor migratie, de grenzen controleert, bevoegd is voor de aflevering van een Taskara aan verzoeker (hetgeen hij nodig heeft om zich te kunnen herintegreren in de Afghaanse maatschappij), de inlichtingendepartementen onder haar controle heeft staan, én de meest machtige groep is binnen de Taliban, bijzonder problematisch is voor verzoeker. Het Haqqani netwerk vormt immers de meest extreme groepering binnen de Taliban. Alle domeinen waarmee verzoeker in contact zal komen bij een terugkeer, zijn in handen van deze extremistische groepering. Tenslotte meent verzoeker dat uit de verwijzing in het EUAA COI rapport van augustus 2022 wordt verwezen naar een aantal talibanleden die Afghanen hebben opgeroepen om terug te keren, niet zomaar kan geconcludeerd worden dat terugkeer op een veilige wijze mogelijk is voor verzoeker. Door middel van een analyse van de bronnen waarop de EUAA zich baseert, stelt verzoeker dat de oproep hoofdzakelijk gericht is aan Afghanen met een hoog profiel en de drie bronnen die EU AA aanhaalt en die wel betrekking hebben op de modale Afghaan kunnen niet op hun woord worden geloofd, omdat deze afkomstig zijn van de taliban zelf, wiens woord niets waard is.

Verzoeker bekritiseert vervolgens het gebrekkig onderzoek naar het risico wegens toegeschreven verwestering en terugkeer vanuit het Westen. Hij verwijt verwerende partij een selectieve lezing te maken van de EUAA *“Country Guidance”* van april 2022 en stelt dat men omwille van de onduidelijkheid en het risico van onder-rapportering onmogelijk uit het ontbreken van informatie over terugkeerders kan besluiten dat er geen problemen zijn.

Ten tweede meent verzoeker dat het risico zich niet beperkt tot Afghaanse elites die bij een terugkeer te maken krijgen met een negatieve perceptie, nu bepaalde bronnen het als een ruimer probleem beschrijven voor Afghanen die hun land hebben verlaten.

Ten derde zijn er volgens verzoeker een aantal elementen die maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij een terugkeer, indien gekeken wordt naar de parameters van EUAA: *“-het gebied van herkomst, waarbij er een groter risico is in plattelandsgebieden waar Pashtunen wonen: verzoeker is oorspronkelijk afkomstig uit het dorp Aminabad, gele-gen in het district Qarghayi, provincie Laghman, hetgeen ruraal gebied is.157 Verzoekers familie verblijft momenteel in Mira Kala, district Mihtarlam, provincie Laghman, eveneens ruraal gebied. In deze districten wonen vooral Pashtunen; -de leeftijd: verzoeker kwam in België aan toen hij 16 jaar oud was. Als minderjarige (en momenteel jongvolwassene) is het risico groter dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan; -de duur van het verblijf in een westers land: verzoeker woont meer dan 2 jaar in België. Doordat het voornamelijk ging om vormende jaren, aangezien verzoeker als minderjarige in België aankwam, is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens*

persoonlijkheid al volledig gevormd is; -Het gedrag van de verzoeker: verzoeker is actief op verschillende sociale media waar filmpjes en foto's te zien zijn waarvan het zeer waarschijnlijk is dat deze door de taliban als een teken van 'verwestering'. Verzoeker, die in België aankwam jaren vooraleer Afghanistan in handen kwam van de Taliban kan vanuit België moeilijk inschatten hoe de lokale afdeling van de Taliban in zijn oorspronkelijke regio van herkomst de Taliban-normen concreet toepast. Gezien de lokale verschillen, is dit echter wel relevant voor de beoordeling van het risico bij terugkeer. Verwerende partij levert hierover geen enkele informatie, en negeert deze parameter."

Ten vierde presenteert verwerende partij de paramaters die die door EUAA worden opgelijst als exhaustief, terwijl die niet het geval is. Verwerende partij had dus moeten nagaan of er andere risico-bepalende elementen zijn voor verzoeker. Ten vijfde hield verwerende partij geen rekening met de verscherpte grenscontroles die de Taliban invoerde na de machtsovername en waardoor bij binnenkomst zal duidelijk worden dat hij uit het Westen terugkeert.

Tot slot betoogt verzoeker dat verwerende partij er zich te gemakkelijk vanaf maakt door te stellen dat het aan verzoeker is om concreet aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa bescherming nodig heeft. Hij betoogt dat de beoordeling van het risico toekomstgericht moet gebeuren en herinnert er aan dat rekening houden met de individuele omstandigheden van een verzoeker niet betekent dat deze persoon aan de hand van eigen ervaringen dient aan te tonen dat hij individueel geïnterviewd werd. De asielinstanties moeten rekening houden met alle relevante feiten uit het land van herkomst en actuele COI. Verzoeker meent dat vanuit het oogpunt van COI een geïndividualiseerde beoordeling betekent dat de informatie die gebruikt wordt en waarnaar verwezen wordt bij de besluitvorming niet te algemeen mag zijn en altijd de individuele omstandigheden van elke asielzoeker moet weerspiegelen. Daarom verwijst het criterium individualisering in deze context niet naar de persoonlijke of algemene aard van de vrees van een asielzoeker, maar dwingt het de autoriteiten veeleer om rekening te houden met het bewijsmateriaal dat de individuele situatie waarnaar de asielzoeker verwijst, weerspiegelt. Onder verwijzing naar UNHCR en rechtsleer stelt verzoeker dat het eigen is aan vluchtelingenrecht dat nooit met zekerheid kan voorspeld worden dat een persoon effectief zal vervolgd worden in de toekomst en de bewijsstandaard is daarom deze van de redelijke waarschijnlijkheid. Verzoeker verwijst naar zijn voorgaande uiteenzetting en stelt dat het risico op gepercipieerde verwestering in elk geval geen blote bewering is. Hij is niet in staat om zich aan te passen aan de spelregels van de Taliban, hij is niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, en hij is zeker niet in staat om te beseffen dat hij moet opletten hoe hij zich gedraagt in Afghanistan, ook in de allerkleinste details. Ten overvloed merkt verzoeker op dat verwesterde Afghanen in het bijzonder opvallen na hun terugkeer, wanneer het gaat om jongeren in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd er beïnvloedbaar zijn (Asylos, *Afghanistan: Situation of young male "Westernised" returnees to Kabul*, augustus 2017, p. 47). Hij betoogt vervolgens: *"Verzoeker kwam op jongere leeftijd in het Westen toe, namelijk toen hij 16 jaar was, een moment waarop hij nog erg beïnvloedbaar was. Verzoekers culturele, religieuze en traditionele kompas is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hen een enorme uitdaging is om zich in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer: "..."* (Written Expert Opinion Dr. Anicée Van Engeland, Senior Lecturer in International Security at the Centre for International Security and Resilience of Cranfield University, 11 juni 2017 ([internetlink](#))). Verzoeker benadrukt tot slot nogmaals dat ook UNHCR van mening is dat het omwille van het gebrek aan betrouwbare objectieve landeninformatie momenteel niet mogelijk is om met zekerheid vast te stellen dat Afghaanse asielzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming, terwijl het daarentegen wel mogelijk is om wel een nood aan internationale bescherming vast te stellen op basis van het profiel van de verzoeker en de voorlopig beschikbare landeninformatie.

In een derde middelenonderdeel gaat verzoeker uitvoerig in op het leven onder het Talibanbewind stelt dat ook moet worden nagegaan of dit een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt. Verzoeker verwijst naar het arrest Sufi and Elmi van het ERHM en stelt dat het arrest naar analogie kan worden toegepast op Afghanistan. Volgens verzoeker moet de vraag gesteld worden wat het concreet betekent om te moeten leven onder het huidige bewind van de taliban nu ze het volledige grondgebied in Afghanistan in handen hebben gekregen en schetsen de beschikbare bronnen geen optimistische beeld. Met betrekking tot de onrustwekkende huidige situatie wijst verzoeker op het feit dat de taliban wel al aankondigde dat zij hun interpretatie van de Sharia als uitgangspunt nemen en wijst op het onrustwekkende feit dat zij de religieuze politie, verantwoordelijk onder hun vorige schrikbewind voor talloze mensenrechtenschendingen, opnieuw hebben ingevoerd. Verzoeker citeert vervolgens uit het rapport Human Rights Watch, *"Afghanistan: Taliban 'Vice' Handbook Abusive"*, 29 oktober 2021 inzake het *"Vice Handbook"* van de taliban, waarin wordt uiteengezet hoe de sharia-wetgeving moet toegepast worden en "zonden" beteugeld en waaruit blijkt dat dit handboek tal van regels bevat die misbruik uitmaken en een grove onderdrukking van de autonomie van de bevolking. Het toont volgens Human Rights Watch aan dat de visie van de taliban doorheen de jaren niet fundamenteel gewijzigd is en hun misbruikpraktijken relatief consistent. Hij wijst er verder op dat uit het EUAA rapport

van 2022 blijkt dat de taliban in belangrijke mate gedecentraliseerd zijn en dat lokale talibanleden het heft in eigen handen blijken te nemen zodat “*garanties*” van de centrale leiding in Kaboel voor verzoeker in de provincie Kunar niets waard zijn. Hij citeert vervolgens voorbeelden waaruit blijkt dat straffen voor het overtreden van de normen van de taliban draconisch kunnen zijn waarbij het mogelijk is dat de taliban het uitvoeren van lijfstraffen bewust onder de radar probeert te houden. Verzoeker citeert vervolgens uitvoerig uit onderzoeksrapporten over de praktijken en het beleid van de taliban in het verleden waaruit blijkt dat de dagelijkse controle over mensen hun leven repressief en dwingend was, en de rechtsstaat en menselijke waardigheid ondermijnende. Hij meent dat het rapport van UNAMA van 2022 aantoont dat deviatie van de door de taliban gehanteerde sociale codes resulteert in onmenselijke en vernederende bestraffing en herhaalt dat de regelgeving die de taliban daartoe hanteert, bijzonder vaag en onvoorspelbaar is (UNAMA, p. 17). Verder wijst verzoeker er op dat hij als man er zal moeten op toezien dat vrouwelijke familieleden (zijn moeder en zus) en een eventuele toekomstige echtgenote het huis niet zonder begeleider verlaten en correct bedekt zijn. Verzoeker zal dus enerzijds zelf het risico lopen om sancties te ondergaan indien zijn vrouwelijke familieleden zich niet gedragen volgens de regels van de taliban en anderzijds heeft verzoeker dit risico op mensonterende behandeling niet in de hand, tenzij hij zelf daden van vervolging zou plegen ten aanzien van zijn vrouwelijke familieleden, wat een bijzonder ernstige inbreuk vormt op zijn integriteit. Verzoeker wijst er verder op dat volgens het EUAA rapport van augustus 2022 in het algemeen sprake is van een toename van het aantal voorschriften rond de scheiding der seksen en dat er grote regionale verschillen bestaan, zodat ook moet gekeken worden naar de lokale toepassing van de voorschriften in verzoeker regio. Hij verwijst tot slot opnieuw naar het rapport van Amnesty International van augustus 2022 waaruit blijkt dat de vele restricties aan het openbare en privé-leven van Afghanen gradueel verscherpt worden en verwijst ook nog naar het arrest Bouyid tegen België van het EHRM. Verzoeker gaat vervolgens uitvoerig in op de lessen uit het verleden en belicht hierbij, onder verwijzing naar onder meer een rapport van Human Rights Watch, “*You have no right to complain: education, social restrictions, and Justice in Taliban-held Afghanistan*” het tijds kader waarin de taliban slechts bepaalde gebieden onder hun controle hadden (2001-2021) en --onder verwijzing naar onder meer US Department of State, 1999 Country Reports on Human Rights Practices, 25 februari 2000; AHMED RASHID, Taliban, I.B. Taurus, 2000, p. 73-74; Human Rights Watch, “*The massacre in Mazar-i-Sharif*”, November 1998; Human Rights Watch, “*For Afghan Women, the Frightening Return of ‘Vice and Virtue’ - Situation Worsening Every Day*”, 29 september 2021 - het vorige Islamitisch emiraat (1996 – 2001). Verzoeker meent dat hoewel de geschiedenis zich niet noodzakelijk zal herhalen, deze context wel belangrijk voor een inschatting van de huidige situatie onder het bewind van de Taliban. Verzoeker betoogt dat de eerste indicaties dat de situatie dezelfde richting uitgaat, nu reeds te vinden zijn in objectieve bronnen, dat het duidelijk is waartoe de Taliban in staat is eens ze de macht heeft veroverd in het land en dat dit des te meer geldt nu blijkt dat diegenen die in de jaren 1990 het beleid bepaalden van de Taliban, ook vandaag de dag de machthebbers vormen. Verzoeker gaat tot slot ook in op de huidige talibanleiding en besluit dat hoewel er een zekere mate van onduidelijkheid blijft, er genoeg elementen voorhanden zijn om te concluderen dat leven onder het Talibanbewind een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt naar analogie met het arrest Sufi en Elmi van het EHRM, gezien de radicale sharia-regelgeving, de totale controle over het dagelijks leven van burgers, en het risico op draconische bestraffing voor de minste overtreding van deze opgelegde regels.

In een vierde middelonderdeel wijst verzoeker op de reisrestricties en meent het dat het niet duidelijk is welke straffen de taliban voorzien voor het overtreden van het verbod om het land te verlaten voor Afghanen, tenzij hun bestemming bekend is bij de taliban en herhaalt dat de taliban met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid op de hoogte zijn van verzoekers verblijf in Europa.

In een vijfde middelonderdeel betoogt verzoeker dat er zich twee parallelle niet-internationaal gewapende conflicten afspelen op het Afghaanse territorium, met name één tussen de Taliban en het National Resistance Front (NRF) (trouw aan de voormalige regering) en één tussen ISKP en de Taliban. Verzoeker meent dat er wel degelijk indicaties te vinden zijn van geweld in Afghanistan en wijst er op dat ACLED gewelddadige incidenten meldde in Baghlan, Kapisa, Parwan, Laghman (de provincie van verzoeker) en Badghis tussen 11 december 2021 en 7 januari 2022. Hij wijst er op dat de COI Focus van 5 mei 2022 aangeeft dat er ook gevechten zijn tussen de NRF en de orde-of veiligheidstroepen van de de facto autoriteiten (de strijders van de taliban) plaatsvinden in verzoekers provincie en dat in de provincie Laghman specifiek melding wordt gemaakt van de aanwezigheid van deze groeperingen (The Armed Conflict Location and Event Data Project (ACLED) (Afghanistan), *Regional Overview: South Asia and Afghanistan*, 27 October 2021; *What territory in Afghanistan do the Taliban control?* International Crisis Group, *Tracking Conflict Worldwide: Afghanistan* - March 2022, 6 april 2022; ACLED, *Regional Overview: South Asia and Afghanistan 26th February - 1 April 2022*, 6 april 2022; EUAA – European Union Agency for Asylum (formerly: European Asylum Support Office, EASO): *Afghan-istan - Security situation*, August 2022, p. 151-152).

In een zesde en laatste middelonderdeel gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Na een bespreking van de relevante passages in het Sufi and Elmi arrest van het ERHM, wijst verzoeker er op dat uit diverse bronnen blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan momenteel zeer precair is en dat dit niet betwist wordt door verwerende partij.

Hij wijst er op dat meer dan de helft van de Afghaanse bevolking als gevolg van de huidige situatie en de neerwaartse economische spiraal dringend humanitaire hulp nodig heeft en dat eind 2021 het International Rescue Committee nog waarschuwde dat er in 2022 een bijna universele armoede zou kunnen heersen, waarbij 97% van de Afghanen het gevaar loopt onder de armoedegrens te moeten leven. Hij wijst er op dat meer en meer Afghanen zich gedwongen zien tot onvoorstelbare overlevingsstrategieën als het uithuwelijken van erg jonge dochters en het verkopen van organen en dat sinds januari 2022 meer dan 13.000 baby's zijn gestorven. Verzoeker meent dat deze dramatische verslechtering in de humanitaire situatie van de Afghaanse bevolking onlosmakelijk is verbonden met de machtsovername door de taliban. Hij stelt dat de huidige feitelijke regering door geen enkel land ter wereld officieel wordt erkend en dat na de machtsovername wereldwijd economische sancties werden uitgevaardigd. De internationale financiering van Afghanistan werd opgeschort en in uitvoering van een door de VN-Veiligheidsraad aangenomen sanctieregime, werden miljarden dollars aan Afghaanse tegoeden in het buitenland, vooral in de Verenigde Staten, bevroren nadat de taliban het land op niet-democratische en illegitieme wijze hadden overgenomen. Verzoeker meent dat de aangehaalde bronnen duidelijk spreken over een ongeziene crisis, die niet louter het gevolg is van de reeds bestaande precaire humanitaire situatie voor de machtsovername door de taliban, maar die volledig ontspoord is na de machtsovername. Hij voert aan dat pas nadien de economie van het land in een dergelijk neerwaartse spiraal is terechtgekomen, doordat als gevolg hiervan miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire hulp grotendeels werd stopgezet en dat de parallel met *Sufi en Elmi* duidelijk is. Bijna 80% van de begroting van de vorige Afghaanse regering was afkomstig van de internationale gemeenschap. Met dat geld werden voor de val van de regering ziekenhuizen, scholen, fabrieken en ministeries gefinancierd.

Hij meent dat zolang de Afghaanse regering niet erkend wordt en betere samenwerking niet mogelijk gemaakt wordt, het acuut tekort aan humanitaire hulp zich in de toekomst dreigt verder te zetten. Het verlenen van humanitaire en financiële hulp wordt ook gekoppeld aan het gebrek aan transparantie met betrekking tot de bestemming van deze middelen en de vrees dat deze louter zullen dienen ter ondersteuning van de niet-legitieme taliban-regering. Daarbij is het volgens verzoeker niet uitgesloten dat deze middelen louter aangewend zullen worden om staatsapparaat mee te bedienen of dat zij zelfs in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zullen belanden. Er heerst dus een groot wantrouwen ten opzichte van het toekennen van deze middelen zolang er niet meer transparantie is of zolang er geen waarborgen bestaan dat zij louter in het voordeel van de Afghaanse bevolking zullen gebruikt worden. Hij meent dat kan worden aangenomen, niettegenstaande de vele inspanningen die de internationale gemeenschap levert om alsnog (beperkte) humanitaire hulp te voorzien dat de huidige de facto taliban regering door haar machtsovername en gedragingen rechtstreeks aan de basis ligt van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie. De talibanleiding maakt volgens verzoeker nog steeds een bewuste, intentionele keuze om hun restrictief beleid te blijven verderzetten, goed wetende dat de Afghaanse bevolking hierdoor afziet en in een situatie van extreme armoede terechtkomt. Hij wijst er nog op dat door verwerende partij in de bestreden beslissing opgegeven redenen waarom Afghanistan in deze crisis zit wel degelijk verwijzen naar factoren die veroorzaakt werden door handelingen van de taliban. Verzoeker betoogt dat verwerende partij zich te makkelijk van het argument bedient dat de taliban de humanitaire hulp niet blokkeert om te stellen dat zij geen aandeel heeft in de crisis en wijst er op dat het niet-actief blokkeren niet betekent dat zij haar onderdanen ook daadwerkelijk toegang geeft tot deze hulp. Verzoeker besluit dat de acties of gedragingen van de taliban, waaronder diens fundamenteel gebrek aan respect voor mensenrechten, de verslechtering van de reeds precaire situatie van de Afghaanse burgers tot rechtstreeks gevolg hebben, via de financiële en economische gevolgen op internationaal niveau en dat op die manier de gedragingen van de taliban indirect een enorme impact hebben op de huidige precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, of mocht de Raad van oordeel zijn dat hij niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen mocht de Raad oordelen dat bijkomend onderzoek noodzakelijk is.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Kaart Afghan National Army neef van verzoeker;
3. Attest Geheime Dienst Afghanistan neef van verzoeker;
4. Attest BJB;

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 15 december 2022 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf); (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

3.2. Verzoeker legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota dd. 20 december 2022 neer waarbij volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

1. Cijfers EUROSTAT (4e kwartaal 2021 tot en met 3e kwartaal 2022 – beslissingen voor Afghaanse verzoekers in de EU), zie https://appsso.eurostat.ec.europa.eu/nui/show.do?dataset=migr_asydcfstq&lang=en;
2. Excel met berekening weigeringspercentages binnen de EU;
3. UNHCR, International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;
4. Schooldocumenten;
5. Bewijzen werk in België;
6. Foto's verzoeker in België.

Verzoeker voegt ook een internetlink toe van het rapport NANSSEN, Nansen Note 3 -22: "Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer", oktober 2022 bespreekt de inhoud en relevantie ervan.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet

een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.*

4.3. Verzoeker werpt het gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan op. In dit verband verwijst verzoeker ook naar de UNHCR *“Guidance note”* van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De verwerende partij heeft bij aanvullende nota van 15 december 2022 evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *“Guidance note”* van februari 2022.

Dit standpunt wordt overigens ook bijgetreden door andere Europese lidstaten zoals blijkt uit de Eurostat cijfers die verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota van 1 december 2022. Deze Eurostat cijfers geven

aan dat in de EU lidstaten beslissingen worden genomen inzake Afghaanse beschermingsverzoeken, zowel positief als negatief, en dit ondanks de oproep van UNHCR in de *Guidance note* van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan haar standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals verzoeker aanvoert in zijn aanvullende nota, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

Waar verzoeker nog stelt dat meer waarde moet worden gehecht aan de UNHCR Guidance Note van februari 2022 dan aan de EUAA “*Country Guidance*”, herinnert de Raad eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.*”

Tenslotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door beide partijen wordt aangereikt.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “*die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.*”

5.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op vrees van verzoekers voor de taliban omwille van de militaire profielen van zijn broers W. en R.. Na de begrafenis van zijn broer R. werd verzoeker door zijn moeder naar zijn oom langs moederszijde gestuurd. Na zes maanden werd het ouderlijk huis van verzoeker getroffen door een granaatbom, waarbij zijn moeder gewond raakte. Anderhalf jaar later kwam de taliban te weten dat verzoeker zich bij zijn oom verschoolde waarop het huis van zijn oom werd aangevallen. Daarop werd verzoeker door zijn oom naar Nimruz gebracht waar hij bij zijn broer W. werd gebracht. Samen met W. verliet verzoeker Afghanistan in november – oktober 2018. Verzoeker raakte gescheiden van zijn broer in Iran waarop hij doorreisde naar Griekenland en van daaruit naar België kwam waar hij op 25 augustus 2020 om internationale bescherming verzocht.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnen gekomen. Op basis van de leeftijdstest, waaruit bleek dat verzoeker op 2 september 2020 een leeftijd heeft van 18 jaar met een standaarddeviatie van 6 maanden, werd door de Dienst Voogdij op 21 september 2020 een voogd aangesteld. Deze voogd begeleidde verzoeker tot 24 april 2022 (Beslissing Dienst Voogdij, 21 september 2020). Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op 5 januari 2022 werd bijgestaan door zijn voogd en advocaat en dat een gespecialiseerde protection officer werd aangesteld die een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde wijze te benaderen. In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat beoordeling van het verzoek rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit. Deze elementen worden in het verzoekschrift niet bekritiseerd noch betwist. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoekers rechten als niet-begeleide minderjarige in de

procedure inzake zijn verzoek om internationale bescherming, werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen dienaangaande.

5.3. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoekschrift onder meer zijn originele taskara, zijn originele schoolrapport, originele medische documenten die betrekking hebben op verzoekers vader en de enveloppe neer. De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet wordt betwist door verwerende partij. Evenmin wordt in de bestreden beslissing betwist dat verzoeker afkomstig is van het dorp Belo in het district Qarghayi in de Afghaanse provincie Laghman.

5.4. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat (1) wat betreft zijn vrees voor vervolging omwille van het profiel van zijn broer W. hij er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen dat hij over enig profiel zou beschikken dat hem in een slecht daglicht zou kunnen brengen bij de taliban nu hij over dit profiel nagenoeg geen informatie kon geven terwijl hij wel met hem naar Iran reisde en hij geen enkel begin van bewijs neerlegt dat het profiel van zijn broer kan staven, de slechte kopie van een bankkaart nagenoeg geen bewijswaarde heeft omdat het eenvoudig kan gemanipuleerd worden en de foto op deze kaart niet kan gelinkt worden aan de foto van zijn broer W. en W. niet over een specifiek profiel beschikte dat snel geselecteerd zou worden voor een topgeheime functie in het Afghaanse staatsapparaat; (2) niet betwijfeld wordt R. een korte militaire carrière had en hierbij om het leven kwam, maar zijn broer reeds op 5 maart 2015 sneuvelde en verzoeker nadien nog twee jaar in Afghanistan leefde zonder geloofwaardige problemen en verzoeker er niet in slaagde te verklaren waarom hij en zijn familieleden gevisieerd werden na het overlijden van zijn broer nu het gekend is dat de taliban personen die voor het Afghaanse leger werken onder druk zetten door hun familieleden te viseren en het opvallend is dat de aanvallen zich over een periode van twee jaar afspeelden en indien de taliban repercussies wou uitten omwille van bepaalde handelingen van R. aangenomen zou kunnen worden dat de taliban hier niet eerst zes maanden en vervolgens nog eens anderhalf jaar mee zou wachten; (3) het voorts bijzonder opmerkelijk is dat verzoeker zich gedurende twee jaar zou kunnen verschuilen bij zijn nonkel langs moederszijde en de taliban hier niet van op de hoogte zou zijn, nu hij geen verdoken bestaan leidde en zijn verklaring dat zijn oom hem naar school voerde niet kan volstaan nu hij naar een school ging met verschillende leerlingen en leerkrachten en de taliban hem vroeger hadden kunnen traceren indien zij hun pijlen werkelijk op hem richtten, (4) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal aanvallen door de taliban; (5) hij er niet in slaagde zijn verklaringen te staven aan de hand van foto's en documenten, wat gezien de aanslag met een granaatbom en de verwonding hierdoor van zijn moeder, niet moeilijk zou moeten zijn; (6) het bijzonder opvallend is dat waar de taliban aanvallen uitvoerde op zijn volledige familie, enkel verzoeker en W. Afghanistan moesten ontvluchten en de taliban zijn familie na zijn vertrek niet meer heeft aangevallen en verzoeker nalaat aan te tonen waarom de taliban het op hem en W. gemunt zouden hebben en (7) aangezien verzoeker nooit geloofwaardige problemen kende omwille van het profiel van R. hij eveneens niet aannemelijk maakt dat hij hierdoor in de toekomst alsnog problemen door zou kennen. Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging door zijn oom langs vaderszijde omwille van de dood van zijn neefje in een auto-ongeluk wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker het CGVS hiervan niet heeft kunnen overtuigen nu het ongeluk tien jaar geleden plaatsvond en verzoeker geen schuld trof en hij nog meerdere jaren in Afghanistan leefde na dit ongeluk in de buurt van deze oom.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten en de opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie eveneens niet ombuigen. Uw tazkara en de tazkara's van uw familie, de eerste bladzijde van het paspoort van W., uw schoolrapport en de enveloppes bewijzen hoogstens uw identiteit en herkomst die niet betwijfeld worden. De documenten betreffen het militaire profiel en overlijden van R. hebben enkel betrekking op zaken die niet in twijfel worden getrokken. De New Kabulbankkaart en de medische documenten van uw vader werden reeds besproken. De opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud betreft enkel een element dat niet betwist wordt in de bovenstaande beslissing.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele concrete poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas dat hij heeft uiteenzet, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat hij echter in het geheel niet doet.

Verder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat zijn verklaring dat hij twee neven heeft die een militaire carrière hadden en gerepatriëerd werden naar de VS en een oom die werkte als schooldirecteur onvoldoende zijn om een vrees bij terugkeer in zijn hoofde aannemelijk te maken, nu hij zelf verklaarde dat deze oom omwille van zijn functie nooit problemen kende en wat zijn twee neven met een militaire carrière betreft hij deze profielen noch zijn familieband met hen op enige wijze staft en nalaat aan te tonen dat hij louter omwille van het profiel van deze neven problemen zou kennen met de taliban bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift evenmin enig verweer wordt gevoerd met betrekking tot de motieven inzake verzoekers vrees omwille van de functie van zijn oom, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en bijgevolg onverkort overeind blijven.

Bij het verzoekschrift worden twee nieuwe documenten gevoegd met betrekking tot verzoekers paternale neef Z.S. die volgens het verzoekschrift eveneens actief was bij het Afghaanse nationale leger en de geheime dienst NDS, met name een kopie van de kaart van deze neef en een attest van de geheime dienst. Waar in de uiteenzetting van het feitenrelaas in het verzoekschrift wordt gesteld dat deze neef momenteel in de Verenigde Staten verblijft, kan de Raad slechts vaststellen dat verder op geen enkele manier in het verzoekschrift wordt uiteengezet op welke wijze hierdoor in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld. Verder stelt de Raad vast dat het document dat wordt omschreven als een attest van de geheime dienst NDS, niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en verder ook uit de kopie van een kaart van het ANA, waarvan de geldigheid blijkens dit document is verstreken op 2 september 2017 (inventaris verzoekschrift, stuk 1), geen familieband kan blijken met verzoeker noch dat deze persoon in de Verenigde Staten verblijft. Door het louter verwijzen naar deze stukken maakt verzoeker in de huidige stand van zaken niet aannemelijk dat hij omwille van het militaire verleden van deze persoon in geval van terugkeer naar Afghanistan vervolging riskeert.

Het geheel van verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde documenten en individuele omstandigheden in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt, omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn, noch een gegronde vrees voor vervolging omwille van de functie van zijn oom als schooldirecteur of de militaire carrière en repatriëring van twee neven naar de Verenigde Staten.

5.5. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op zijn vrees voor vervolging omdat hij als verwesterd zou kunnen beschouwd worden in geval van terugkeer.

Verzoeker wijst daarbij uitvoerig naar landeninformatie zoals weergegeven in punt 2 van dit arrest, het feit dat afkomstig is uit het district Qarghyai in de provincie Laghman, wat ruraal Pashtun gebied is, zijn aankomst in België als 16 jarige, het feit dat hij al meer dan 2 jaar in België woont en het gegeven dat hij actief is op verschillende sociale media. De Raad wijst hieromtrent op het volgende.

5.5.1. In zoverre wordt geargumenteerd dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;".

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende

motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

5.5.2. In de vervolgingsgronden vervat in artikel 48/3 § 4 van de Vreemdelingenwet is er echter ook sprake van 'godsdiens' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdiens' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdiens' overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdiens' identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdiens' of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdiens' of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdiens') identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdiens' of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaanse en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. De Raad houdt daarbij rekening met de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier die door beide partijen werden bijgebracht zoals vermeld onder punten 2 en 3 van dit arrest. De Raad stelt daarbij het volgende vast.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factore* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO

Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Het in september 2022 gepubliceerde rapport van UNAMA meldt 217 gevallen van wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing sinds de machtsovername, waarbij het in veel gevallen gaat om personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesties" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels

op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verder kan niet worden uitgesloten dat bij controle van een telefoon (smartphone), de taliban de inhoud ervan of de activiteiten op sociale media zou kunnen beschouwen als een schending van hun strikte morele code, hetgeen kan leiden tot pesterijen en geweld (UK Country Policy and information note, Security situation Afghanistan, februari 2022, p. 48, Amnesty International, *The rule of Taliban. A year of violence, impunity and false promise*, augustus 2022, p. 21).

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsvername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verder zal niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Het komt daarbij aan de verzoeker toe om concreet aan te tonen dat hij daadwerkelijk verwesterd is, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota naar verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft dus noodzakelijk. Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld in het licht van het voorgaande.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker België is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dat uit de leeftijdtest is gebleken dat hij op 2 september 2020 een leeftijd had van 18 jaar met een standaarddeviatie van 6 maanden, en dat de voogdij op 24 april 2022 een einde nam. Zo hieruit kan blijken dat hij bij binnenkomst minderjarig was, is niet betwist dat hij heden meerderjarig is.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nergens concreet aannemelijk maakt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen.

De Raad wijst er op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Waar in de aanvullende nota wordt verwezen naar foto's waarop verzoeker westerse kleren draagt, kan hieruit niet blijken dat in hoofde van verzoeker sprake is een levensstijl die dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet mag verwacht worden dat hij deze opgeeft of hierdoor ernstige problemen zou riskeren.

Verzoeker duidt verder nergens concreet aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn om de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid als jongeling, terug op te nemen. Door louter te verwijzen naar zijn aankomst als zestienjarige en zijn verblijf van twee jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk verwesterd zou zijn of om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar zijn regio van herkomst, Laghman, zal worden vervolgd.

De attesten met betrekking tot het OKAN onderwijs dat hij gevolgd en het attest waaruit blijkt dat hij in België bij Post NL werkt waar hij sorteert en pakjes transporteert tonen aan dat hij zich aanpast aan zijn verblijfsomstandigheden in België, en al goed Nederlands spreekt, maar niet dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de in Afghanistan heersende waarden en normen. Deze attesten tonen evenmin daadwerkelijke verwestering aan, d.i. een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan een loutere tewerkstelling op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken; alleszins laat verzoeker na dit op enige wijze concreet uiteen te zetten.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn familie momenteel in Mira Kala in het district Mitharlam in de provincie Laghman verblijft en dat dit ruraal gebied is waar vooral Pashtunen wonen, stelt de Raad vooreerst vast dat hieruit blijkt dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan en verder dat hieruit niet kan blijken dat hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels en dat hij daarbij ook kan terugvallen op zijn familie. Het loutere feit dat hij op zestien jaar toekwam in het Westen betekent niet dat verzoeker niet meer in staat zou zijn zich aan te passen aan de vigerende regels.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdoleerd door de taliban, of dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risico-verhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker specifiek wijst op zijn profielen op sociale media, blijkt uit de landeninformatie niet dat het hebben van dergelijke profielen zonder meer een risico op vervolging met zich meebrengt. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij door het loutere feit dat hij sociale media accounts heeft dreigt geïdoleerd te worden. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of de volledige accounts te verwijderen.

Er wordt niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance

Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *Afghan nationals perceived as 'Westernised'*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van Stahlmann).

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog contact heeft met zijn familie. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verzoeker stipt nog aan dat hij geen Afgaans paspoort heeft en stelt dat als hij *"nu moet terugreizen naar Afghanistan zal dit ofwel met een Afgaans paspoort zijn dat afgeleverd werd door een nog niet functionerende ambassade in Brussel, ofwel met een laissez-passer dat afgeleverd werd door de Belgische autoriteiten. In elk geval zal men weten van waar exact verzoeker terugkeert."* De Raad wijst er evenwel op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing noch het onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten waarvan verzoeker exact terugkeert, doet geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijk noch toegeschreven verwestering aannemelijk alsook dat er niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Waar verzoeker opwerpt dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op de luchthaven alsook nadien tijdens de verdere reis, verwijst de Raad naar wat hierboven werd uiteengezet. Daaruit blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afgaanse steden bevinden en vooral bedoeld zijn om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die gelinkt zijn aan de voormalige Afgaanse overheid en veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt, nu hierboven reeds werd vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van het overlijden van zijn broer in 2015 geïdende zou worden en verzoeker hierover in het verzoekschrift geen enkel verweer voert en hij verder ook het profiel van zijn neven en zijn familieband met hen niet aannemelijk maakt. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt verder niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen.

Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift over het leven onder taliban-bewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) concreet moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse (jonge) mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

De door verzoeker in zijn aanvullende nota geciteerde voorbeelden van buitensporige bestraffingen in Takhar in november 2022 bevestigen dat dergelijke praktijken nog steeds plaatsvinden, en dat het taliban regime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afgaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geïdende of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Ook uit het door verzoeker geciteerde en in september 2022 gepubliceerde finale rapport van UNAMA van kan niet worden afgeleid dat elke deviatie van de door de taliban gehanteerde sociale codes resulteert in onmenselijke en vernederende behandeling, zoals verzoeker beweert in zijn aanvullende nota, noch dat er geen lokale verschillen zouden bestaan in de sociale normen en in de handhaving van deze normen. Dat dergelijke incidenten voorkomen in verschillende provincies in Afghanistan, betekent nog niet dat er sprake is van groepsvervolging of dat elke Afgaan die vanuit Europa zou terugkeren om die reden aan vernederende of onmenselijke behandeling zal worden onderworpen. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aan toont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Laghman, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is het betoog dat verzoekers vrees voor vervolging verband houdt met het criterium behoren tot een specifieke sociale groep in de vluchtelingdefinitie, niet dienstig.

Verzoeker voert ook nog aan dat hij het risico loopt om sancties te ondergaan indien zijn vrouwelijke familieleden zich niet (helemaal) gedragen volgens de regels van de taliban en stelt dat hij dit risico op mensonterende sancties zelf niet in de hand heeft, tenzij hij zelf daden van vervolging zou plegen ten

aanzien van zijn vrouwelijke familieleden, wat op zich eveneens een vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker meent dat hij op straffe van mensenrechtenschendingen door de taliban als mannelijk familielid de fundamentele rechten van zijn vrouwelijke familieleden moet schenden, hetgeen een bijzonder ernstige inbreuk op zijn integriteit vormt. De Raad stelt vast dat hij dit voor het eerst in het verzoekschrift opwerpt en uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat hij een concrete bezorgdheid heeft geuit omwille van het feit dat zijn vrouwelijke familieleden moeten leven volgens de sharia en dat hij er zou moeten op toezien dat zij dit naleven. Het gaat in deze om een louter theoretisch betoog en uit niets kan blijken dat het beginsel van gelijke rechten voor vrouwen voor verzoeker een overtuiging vormt dat een fundamenteel onderdeel uitmaakt van zijn identiteit en morele integriteit.

5.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie hieromtrent: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een*

*derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).*

Uit een samenlezing van de bewoordingen in de richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij door een opzettelijke gedraging, hetzij een handelen, hetzij een nalaten te handelen, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor of actoren worden geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van een actor of actoren in de zin van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

6.3.1. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *M.S.S.* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om te voldoen aan deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *M.S.S.* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *Sufi en Elmi*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend ('predominantly') was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

6.3.2. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak "*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*", wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*" (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend ('predominantly') worden veroorzaakt door de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd

hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselveiligheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïdoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïdoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke

behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest S.H.H. van het EHRM. Er is immers niet langer een functionerende centrale regering aanwezig nu het land volledig onder controle staat van een islamitische groepering. Daardoor zou de huidige situatie eerder vergelijkbaar zijn met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. Dit standpunt kan echter niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-facto*-regering aanwezig, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre wordt gesteld dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Verzoeker argumenteert dat voormelde internationale sancties en economische maatregelen worden opgelegd en genomen omwille van gedragingen van de taliban, zoals schendingen van de mensenrechten, het opleggen van vrijheidsbeperkende en vrouwonvriendelijke regelgeving en het feit dat de taliban als terroristische groepering aangemerkt staan, sterke banden hebben met andere terroristische groeperingen, enzovoort. De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Zelfs als wordt betoogd dat de taliban goed op de hoogte is van de reden waarom de internationale gemeenschap deze humanitaire hulp weigert en dat de taliban een “*bewuste, intentionele keuze maakt om hun restrictief beleid te blijven verderzetten, goed wetende dat Afghaanse bevolking hierdoor (...) in een situatie van extreme armoede terechtkomt*” dan nog ontbreekt een voldoende causaal verband om te besluiten dat het risico op onmenselijke behandeling omwille van de humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban die zijn gericht tegen de Afghaanse bevolking, in het bijzonder tegen verzoeker.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien ook op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig, met de-facto ministers en de-facto functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met het louter theoretisch betoog dat er geen juridische invulling wordt gegeven aan het talibanregime, dat internationaal niet wordt erkend, en als 'de facto'-overheid wordt aangemerkt, zonder dit op zijn persoonlijke situatie te betrekken maakt verzoeker geen persoonlijke gegronde vrees voor vervolging noch een persoonlijk reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Deze wetbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Het Hof van Justitie oordeelde ook dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip “*ernstige en individuele bedreiging*” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, punt 39).

6.4.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen (COI Focus van 13 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). Van de 18 veiligheidsincidenten die in de verslagperiode voor de provincie Laghman werden gecodeerd, kende ACLED aan 4 incidenten geoprecisiecode 3 toe. Het gaat om een moord op een lid van de taliban door onbekenden (*battles*); twee explosies van gevonden, niet eerder ontplofte munitie (*explosions/remote violence*) en de moord op een voormalig medewerker van het National Directorate of Security (NDS) door onbekenden. (*violence against civilians*). Uit de landeninformatie blijkt verder dat in de provincie Laghman gewapende confrontaties tussen de taliban en het verzet, met name het NRF en AFF werden gerapporteerd in januari, april en mei 2022 en dat de taliban hun operaties uitbreiden tot deze provincie om een lente offensief van NRF te voorkomen (EU AA, "*Afghanistan Security Situation*", p. 152).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers

vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet niet anders besluiten. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onder-rapportering of andere caveats, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die de bovenstaande analyse gebaseerd op de beschikbare bronnen onderuit haalt. Waar verzoeker nog wijst op de parallelle niet-internationaal gewapende conflicten,

enerzijds tussen de taliban en de NRF en anderzijds tussen de taliban en de ISKP, in de provincie Laghman werd hiermee bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet rekening gehouden. De kritiek die verzoeker, zowel in zijn verzoekschrift als in zijn aanvullende nota, uitoefent op de gebruikte landeninformatie, volstaat verder niet. De Raad benadrukt dat de impact van de machtsovername door de taliban op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, in rekening werd gebracht. Verzoeker benadrukt de moeilijkheden in het vergaren van de landeninformatie, waarbij hij onder meer wijst op het kritisch verslag van NANSEN omtrent het hanteren door de commissaris-generaal van de COI, maar brengt *in concreto* geen nieuwe of bijkomende gegevens aan, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat de gehanteerde landeninformatie incorrect, dan wel niet langer actueel zou zijn of die toelaten tot een andersluidende conclusie te komen inzake de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan en verzoekers regio van herkomst. De Raad wijst er in deze ook op dat de commissaris-generaal, bij aanvullende nota van 15 december 2022, een update heeft gegeven van de gehanteerde objectieve landeninformatie.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest van de Raad nr. 270 813 van 31 maart 2022, wijst de Raad er op dat precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker toont bijgevolg dan ook niet aan dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid in Afghanistan, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld in verzoekers regio van herkomst, Laghman, zoals hoger toegelicht. Verzoeker bevindt zich dus in de tweede situatie zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 10 van de Asielprocedurerichtlijn en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn onder verwijzing naar een kritische analyse door Nansen van de door EUAA in zijn rapporten gebruikte bronnen en het gebrek aan voldoende actuele informatie, wijst de Raad er op dat in bovenstaande analyse werd rekening gehouden met de beperkingen waarmee bronnen geconfronteerd worden bij het verzamelen van informatie en de onder-rapportering die er het gevolg van kan zijn. Verder is bovenstaande analyse gebaseerd op informatie afkomstig van diverse bronnen, gaande van NGO's, VN organisaties en EU instellingen over nationale overheden tot internationale experts en werd rekening gehouden met de actualisatie van de gegevens inzake de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst. Hierboven werd vastgesteld, dat rekening houdende met hogergenoemde beperkingen, actueel voldoende informatie beschikbaar is met betrekking tot de situatie in Afghanistan en dat deze, gelet op de diversiteit van bronnen voldoende betrouwbaar en objectief is. In dit verband stelt de Raad vast dat ook de door verzoeker geciteerde en gehanteerde Nansen Note grotendeels verwijst naar hetzelfde bronnenmateriaal als hetgeen ten grondslag ligt aan bovenstaande analyse en werd met recentere informatie rekening gehouden. In zoverre in het verzoekschrift verwerende partij een te selectieve lezing van de beschikbare landeninformatie wordt verweten, is de bovenstaande analyse door de Raad gebaseerd op een zo volledig mogelijke analyse van de diverse bronnen. Verzoeker toont niet aan dat de beschikbare landeninformatie die in aanmerking werd genomen niet voldoende objectief, actueel en nauwkeurig zou zijn in de zin van de voormelde bepalingen en de door hem geciteerde rechtspraak.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar de praktijk in andere EU landen met betrekking tot beschermingsverzoeken van Afghanen en het beleid in België hekelt, kan de Raad slechts vaststellen dat zijn beleidskritiek niet relevant is voor de behandeling van het onderhavige beroep.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij

zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

